

Pilotul

Vasile Alecsandri

Pe o noapte-ntunecoasă,
Pe o mare furtunoasă,
Trece-un vas necunoscut.
Care geniu îl conduce
Printr-a mărilor năluce
Către malul nevăzut?

Valul vine cu urgie
Din întinderea pustie
Ca un dușman tăinuit.
El s-aruncă să înece
Vasul gingaș care trece
C-un lung gemet obosit!

Nu e stea, nu e nici lună!
Vântul suflă, cerul tună,
Apa saltă clocotind,
Și în neagra depărtare
De lumină nici o zare
Nu se vede strălucind!

Călătorii, visând moarte,
Sub asprimea relei soarte
Au plecat frunțile lor.
Înlăuntru toți grămadă
Ei s-așteaptă a fi pradă
Unui val omorător,

Căci sub crâncena rafală
Munți de spumă dau năvală
Peste podul răsturnat,
Și-n a mării crunte larguri
Arunc pânze și catarguri,
Tot ce vântul a dărâmat!

Un om singur se zărește
Și la moarte nu gândește
În acel minut cumplit.
Lupta vasului e mare,
Iar pilotu-n nepăsare
Stă la cârmă neclintit,

Și-n furtuna-ngrozitoare

Mâna lui mântuitoare
Poartă cârma până-n zori,
Când limanul vesel pare
Îmbătând de fermecare
Pe sărmanii călători.

Iată vasul în ferire!
Călătorii cu grăbire
Sar pe malul înverzit.
Viața lor este scăpată;
Ei se duc! dar cine cată
La pilotul ostenit?